

MISSA CRISMAL

Catedral de sant Pere de Vic, 26-3-2024

Sr. Degà i membres del capítol d'aquesta catedral de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La Paraula de Déu ha ressonat en aquesta catedral de Vic. Han estat les lectures que la litúrgia ens ofereix per a la celebració de la Missa Crismal i que ens ajuden a viure el misteri de Crist que sempre l'Església celebra. De fet, no tenim res més a celebrar: Jesús, el Fill de Déu encarnat, oferint-se per nosaltres com a víctima de salvació. Crist, la nostra Pasqua, ha estat immolat. Ell és la nostra festa, la nostra celebració, la nostra vida, la nostra santedat, la nostra esperança, la nostra comunió. El caire específic de la Missa Crismal és contemplar Jesús ungit per l'Esperit Sant i, al mateix temps, font i causa de la unció de l'Església santa, dels qui han rebut la gràcia de formar part del poble sant de Déu. Aquells que, rentats en la sang de l'Anyell, hem estat fets —com ens anunciava la profecia de l'Apocalipsi— *una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare*.

El llibre de l'Apocalipsi ens fa mirar cap al futur, cap als temps de la plenitud de la salvació, a fi de mantenir l'esperança; per a aquells que en el moment en què aquest llibre fou escrit experimentaven la persecució i el martiri, però també per a tots nosaltres, perquè la vida cristiana autèntica és lluita quotidiana per la fidelitat constant i per l'adoració al Déu veritable mai traïda. Sí, necessitem mantenir l'esperança en la plenitud de la salvació. De fet, l'anhel de plenitud, el desig de la vida eterna formen part d'una existència veritablement cristiana. No podem oblidar quina és la nostra fe i a qui pertany el nostre cor. El cristià és el qui cerca contínuament el rostre de Déu; aquella faç que, en les tenebres de la vida i en els avatars de la història, busquem a les palpentes, guiats per la fe, l'esperança i la caritat. És el rostre d'aquell que ens diu: *Jo soc l'Alfa i l'Omega, el qui és, el qui era, el qui ha de venir, el Déu de l'univers*.

La Missa Crismal té l'atmosfera del Cenacle on Jesús instituï l'Eucaristia i el sacerdoci ministerial al servei del Cos de Crist que és l'Església. L'Eucaristia i l'Església són inseparables. És l'Església la que celebra l'Eucaristia, i és l'Eucaristia la que fa l'Església. Al servei del sagrament eucarístic i del Cos de Crist, que és l'Església, el Senyor instituï el sacerdoci ministerial.

Germans preveres, avui sereu convidats a renovar les promeses sacerdotals, fetes davant el vostre bisbe el dia de l'ordenació. Renovareu, doncs, el vostre propòsit de servir Crist i la seva Església amb fidelitat i lleialtat. Ho fareu en aquests temps concrets de la història que ens pertoca de viure, per gràcia de Déu. Massa sovint tenim la tendència a pensar que els temps en què vivim són difícils, pels reptes que tenim al davant. Però realment és massa fàcil dir que són temps difícils, perquè sempre ho han estat, de difícils, els temps. Sant Agustí afirmava al respecte: «Diuen que els temps són dolents, difícils. Visquem fent

el bé i els temps seran bons. Nosaltres som els temps! Els temps són el que som nosaltres!» (*Sermo*, 8.8). Certament, tenim al davant moltes dificultats i reptes, en una societat descristianitzada que viu en un neopaganisme, però també veiem amb esperança signes humils i pobres de l'acció de Déu en el cor de moltes persones. Són nombroses les dificultats en la missió evangelitzadora: materialisme, hedonisme, individualisme, racionalisme. També hi ha problemes entre nosaltres: manca de comunió i de fraternitat; sense oblidar que la mundanitat ens resta empena evangelitzadora. Però no puc deixar d'esmentar l'entrebanc en la nostra missió produït per l'escàndol de germans nostres en el sacerdoci quan han caigut en el delictes dels abusos a menors o a persones equiparades a ells. Aquests fets execrables ens colpeixen pel que són: una traïció a Jesús mateix. Els qui ens han estat encomanats per a servir-los en el bé, en aquest cas, es converteixen en tot el contrari. El dany sofert per cada persona clama a Déu. Ens cal reconèixer com a membres de l'Església que hem pecat i, per això, hem de demanar perdó humilment a Déu i als nostres germans. Les víctimes han de ser en el centre d'aquest gravíssim tema, mirant-los cara a cara per poder refer, amb la misericòrdia de Déu, els danys causats.

Hi ha un aforisme que diu: «Fa més soroll un arbre que cau que no pas un bosc que creix.» Cal reconèixer que els sacerdots en la seva immensa, immensa majoria són aquest bosc que creix sense fer soroll. És la vostra vida —estimats germans, perquè us conec— lliurada dia a dia en el servei dels germans, són les hores esmerçades en el treball pastoral, són els quilòmetres recorreguts per atendre les petites i les grans comunitats, són les llargues hores dedicades a preparar la predicació i la formació dels fidels, són les intenses estones de vida fraternal, són les llàgrimes de dolor pels sofriments dels qui teniu encomanats i per la manca de resposta a la crida del Senyor a viure en fidelitat, són les llargues pregàries intercedint pel poble sant de Déu, són les vostres obres de misericòrdia realitzades sense esperar res a canvi; són tantes coses les que feu, estimats germans, en l'anonimat, en el silenci humil de qui sap que solament ha vingut a servir, que no puc fer res més que donar gràcies a Déu per tots i cada un de vosaltres.

Soc ben conscient de la vostra donació, però permeteu-me que us animi a avançar més i més en el seguiment de Crist i en la donació als germans. Reprenent l'aforisme abans esmentat, el bosc va creixent harmònicament. També nosaltres hem de créixer en la nostra fidelitat, en el nostre servei generós per fer créixer el regne de Déu entre nosaltres. Quina és la clau per a créixer harmònicament? Viure amb passió el nostre ministeri sacerdotal, apassionar-nos pel que tenim entre mans, pel que se'ns ha encarregat com un do. I on rau aquesta passió, aquest foc? No es troba en res més ni en ningú més que en Jesucrist. Viure amb passió significa estar enamorats de Jesús, viure per a ell, lluitar per ser del tot d'ell. Recordem les paraules de sant Agustí comentant el capítol 21 de Joan, en el moment del triple interrogatori d'amor a Simó-Pere: l'ofici apostòlic és *amoris officium* (ofici d'amor). Tan sols des de l'amor es pot entendre la nostra existència sacerdotal. Tan sols des de l'enamorament es poden suportar les contrarietats i les defallences nostres i de les nostres comunitats. Tan sols el qui estima podrà aixecar-se i tirar endavant quan cau en el pecat o en el fracàs pastoral. Simó-Pere va experimentar la

por de l'enfonsament quan caminava sobre les aigües i va sentir la força de les mans de Jesús que el salvaren quan s'enfonsava. El qui posa la mirada en Jesús pot reeixir i continuar endavant sempre, malgrat les contrarietats i els entrebancs. En veritat, Crist és la nostra esperança viva.

Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura, hem escoltat de llavis de Jesús a la sinagoga de Natzaret. En ell s'acompleix la profecia d'Isaïes, en les seves paraules i els seus signes. És l'«avui» de la salvació que, en plenitud, comença amb Jesucrist i s'estén al temps de l'Església, també al nostre temps, ara i aquí, en l'avui del temps oportú de la salvació. Per això hem de sentir-nos urgits en l'enviament missioner per portar la Bona Nova als desvalguts, per proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn a la llum, per deixar en llibertat els oprimits i proclamar l'any de gràcia del Senyor. La urgència missionera entre nosaltres és imperiosa. Hem de ser capaços de projectar una profunda mirada a la realitat que ens ajudi, amb la gràcia de l'Esperit Sant, a veure com és d'immensa la collita i com hem de cercar treballadors per als camps del Senyor. Suscitar en els nostres germans la consciència que tots els cristians som deixebles i missioners de Crist, és una tasca primordial per als pastors de les comunitats cristianes. No podem entretenir-nos enyorant temps passats; som en una nova realitat que ens demana mirada nova i esperança renovada.

*Jesús, l'Alfa i l'Omega, el qui és, el qui era, el qui ha de venir, el Déu de l'univers, és amb nosaltres, camina amb nosaltres. Ens pertoca, doncs, posar la mirada en ell i en el seu amor envers nosaltres i seguir-lo, perquè és el Vivent; i des d'ell viure la conversió necessària per a ser més deixebles missioners de Crist. La gran bastida que ocupa la nostra catedral ens pot ajudar a entendre-ho. Les bastides ens han permès d'arribar fins dalt i veure millor que no era pas pintura blanca el que hi havia al sostre, sinó solament l'enguixat de les obres; a més, hem vist que hi havia esquerdes significatives que no percebíem des de sota. Pot ésser aquesta una imatge que ens ajudi a entendre la necessitat de la conversió contínua: deixar-nos guiar per l'Esperit Sant per a veure què ens demana el Senyor. Permeteu-me que us llegeixi el primer decret sinodal que convida a la conversió: «Exhorto a una autèntica conversió del cor de cada un dels membres de la nostra Església diocesana, la qual demana un canvi de mentalitat des de Crist i en Crist en la lluita diària. La crida a la conversió forma part de primer anunci evangèlic de Jesús: *S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.* La primera actitud necessària per a una veritable conversió comunitària i eclesial és la conversió personal. El fonament de la conversió que ens demana el Senyor en la nostra Església de Vic, en aquest tombant de la història, és la conversió personal dels seus membres.»*

Germans, som el Poble de Déu cridat a viure avui la nostra missió de deixebles de Jesucrist. La celebració de la missa és realitat de comunió que ens ve del Senyor i que ens fa sentir família. Una família que s'alegra per la crida i la fidelitat dels germans preveres que celebren aquest any les noces d'or sacerdotals —el P. Josep Morros Castelltort i Mn. Joan Mir Tubau— i dels qui celebren els vint-i-cinc anys de la seva

ordenació presbiteral —Mn. Anselme Musafiri, Étienne Cishimbi wa Cishimbi, Mn. David Compte Verdaguer i Mn. Volodymyr Kalabishka—. També ens alegrem pel do del diaconat al servei de l'Església en les noces d'argent de la seva ordenació de Mn. Jaime García Noriega. Som una diòcesi amb fortes arrels, en la qual ens han precedit generacions de creients que, amb fidelitat i amb el testimoniatge de la sang vessada, han fet possible que la fe cristiana arribés a nosaltres. Ells ens acompanyen amb la seva intercessió i nosaltres, lluitant per ser cada dia més creients i creïbles, hem de fer nostre de manera renovada l'objectiu de l'Església, que no és cap altre que «eixamplar encara més el Regne de Déu» (LG, 9). Així sigui.